

1
1950

ნოანბი

ქრონიკალი
საბჭოთაო

№ 12. ივნისი. თბილისი. 1950 წ. გამოცემულია „კომუნისტი“ ზეგამოცემის საბჭოთაო

გამოცემის წელი XXVII. ფანი 2 მან.

ნახ. ღონისა

გულიყარი და ილიკუფები

მუვიდობის მტერი—ჩვენი მტერია!
ჩვენ ვძლივთ „ცივი ომის“ წუთები...

მუვიდობის მომხრე—გულიყერია,
მუვიდობის მტერი—ლილიკუტები.

ნახ. ი. კოჭიაშვილისა

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

თუ ვიტყვით: საქმე ჩაუფრადვადო —
სწორედ აღია-თათარზე ითქმის...
როდი მიაჩნდა ჯამი სადავოდ,
კოვზი შას პირთან მიჰქონდა, თითქმის!

მაგრამ სიკეთე გაუგონარი
ცად მოაჩვენა უცებ ძიამა,
ნახევარმთვარის გვერდით ღორი
ღინახა და გურით იამა...

ამბავი იყო სურ ერთი წამის
და თვადთმაქცურად მოეწყო ისე,
რომ იქვე გაქრა ღორიცი, ჯამიც...
აღიას დარდი ფრავია ისევ!

გოგოთურ მიგრიაული

პირველი შედეგები

ამერიკის ქალაქებში სისტემატურად
უფეთქდებთ საომარი მასალები...

სადაც ყოველ დღით ისმის
ატომური ბომბის ქება, —
რა თქმა უნდა, რომ პირველად
იქ მოხდება აფეთქება!

სადაც მტრული შეშფოთებით
ახალ ომის გეგმა დგება, —
რა თქმა უნდა, რომ პირველად
იქ მოხდება აფეთქება!

სადაც მფეთქავ მასალათა
მარაგები ინახება, —
რა თქმა უნდა, რომ ყოველთვის
იქ მოხდება აფეთქება!

დელი-ოდლაგაძე

გარდუვანი ღროვა

კრივენი
გლირონი

ჩვენი მკითხველი ალბათ რამდენადმე მოწყენილია იმის გამო, რომ უკვე კარგა ხანია ფელეტონებსა და კარიკატურებში ტრამვაისა და ტროლეიბუსს აღარ ვახსენებთ.

რას ვიზამთ! ტრამვაელებმა უკვე ხელაღებით გადაწყვიტეს მოგვისპონ დაცინვის საშუალება და მიზანს საკმაოდ დიდი პროცენტით მიაღწიეს.

განა რა გააკეთეს ასეთიო, იკითხავს მკითხველი.

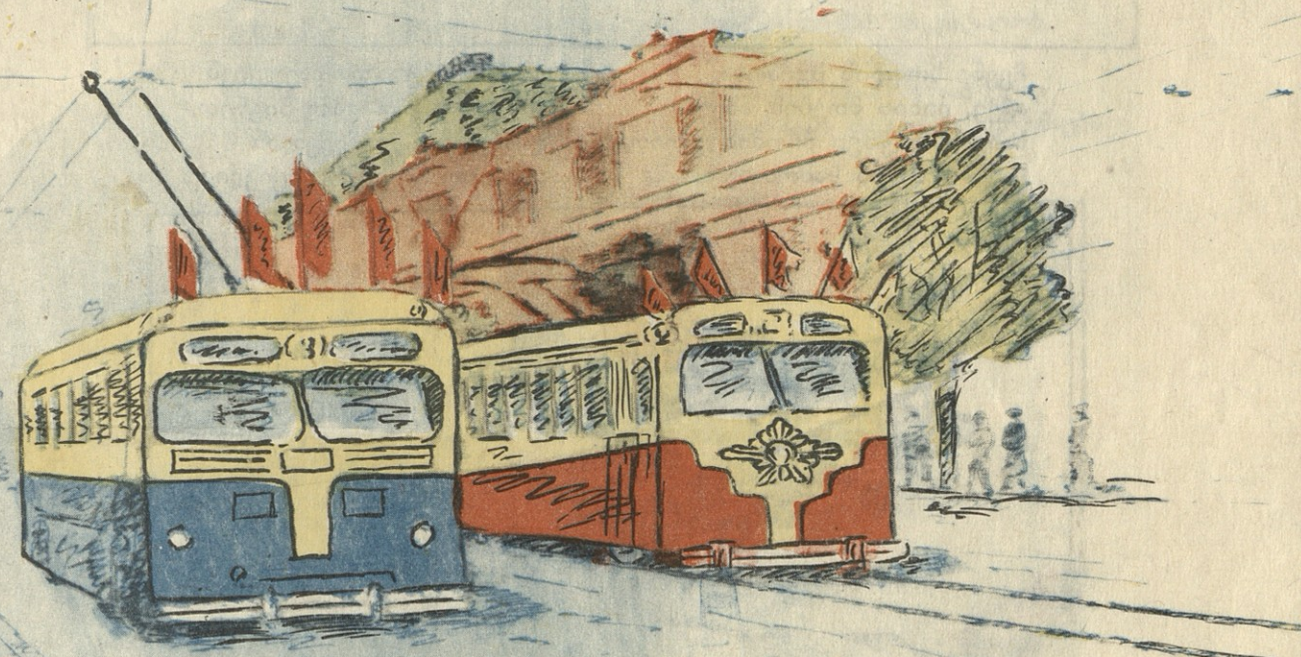
— მოძრაობენ სწრაფად, წინ მიდიან, ერთ ადგილას არ ზოზინობენ.

ჭერ ერთი: — უამრავი ვაგონები გამოუშვეს. გამოუშვეს და ძველი ჩვეულების მიხედვით კი არ გააჩერეს ერთ ადგილას, მუდმივ რემონტში კი არ ჩააყენეს, დააქროლებენ ქალაქში გრაფიკის მიხედვით, მგზავრები გადაყავთ. ახლა, წინააღმდეგ წარსული წლებისა, ტრამვაის „გაჩერებაზე“ უფრო ჩქარა ტრამვაი მოძრაობს. „გაჩერება“ კი ერთ და იმავე ადგილას დგას, ერთ ბოძზე აკრული, როგორც მას ჩვენგან მოეთხოვება.

შემდეგ კი რა მოხდა? — ამ მოვლენის ასახსნელად ორიოდვე წლის წინანდელ ტრამვაის ვაგონში, ან ტროლეიბუსში შევიხედოთ: მგზავრები ერთიმეორის ზურგზე სხედან. ზოგს ჩამოსვლა უნდა, ვერ ჩამოდის, ზოგი კი ჩამომსვლელთა ტალღას ძალით ჩამოჰყავს წინა გაჩერებაზე. რა სანახაობაა, რა გასართობი, ნამდვილი სასპორტო დარბაზია. ტრამვაელები ცნობისმოყვარეობით შეჭყურებენ ამ სანახაობას, ერთობიან კიდევ, დროს ატარებენ.

ახლა-კი — ტრამვაელებს ეს სანახაობა აშკარად მოეხსობთ, ტრამვაის ვაგონი აღარ გამოადგათ სასპორტო დარბაზად.

ადგნენ და დანაკლისის სულ უბრალოდ გამოასწორეს: სანახაობისათვის შესანიშნავი კლუბი მოაწყეს. გართობის მიზნით ამ კლუბში წარმატებით მუშაობს ტრამვაელთაგან შემდგარი ორი დრამწრე, მომღერალთა გუნდი 83 კაცის შემადგენლობით, ჩასაბერი ორკესტრი და სხვ. და სხვ. რაც შეეხება სასპორტო დარბაზს, მათ არც ეს დატოვეს ტრამვაის ვაგონში. საკუთარ სამმართველოს ტერიტორიაზე გადაიტანეს და დარბაზის მაგიერ ისეთი სასპორტო მოედანი მოაწყეს. თბილისის ბევრ წარმოება-დაწესებულებას შემურდება.

ერთი სიტყვით, შრომობენ, ვარჯიშობენ, წინ მიდიან! მოძრაობენ ისე სწრაფად და წარმატებით, როგორც მათ მიერ გამოშვებული ვაგონები. ალბათ ამ სწრაფი მოძრაობის მიზეზია, რომ ოთხი კვარტალის განმავლობაში ვერაფერს დაეწია, გარდამავალი დროშა ვერაფერს წაართვა.

ასეთი სწრაფი მოძრაობის გამო თბილისის ტერიტორიაზე აღარ ჰყოფნით, და ტრამვაის ვაგონები თუ ქალაქგარედ იძებნენ ვერ გადის, რომ ლიანდაგის განლაგება საშუალებას არ აძლევს, სამაგიეროდ ტრამვაის მუშაკებს არც ლიანდაგი სჭირდებათ, არც ელექტროდენი. მათი ტურისტული სექცია 110მ კაცს აერთიანებს. სად არ ნახავთ ტრამვაელ ტურისტებს, სად არ შეხვდებით? ახლა ტრამვაელები მოძრაობის კულტურის გარდა საერთო კულტურასაც იძენენ.

სხვა რომ არ იყოს რა, უკვე მეოთხე კვარტალი გადის, რაც ტრამვაელები საქ. სსრ მინისტრთა საბჭოს გარდამავალ დროშას ინარჩუნებენ. ინარჩუნებენ და ცდილობენ დროშასაც შეუცვალონ სახელი. „გარდამავალი“ რატომ უნდა იყოს, — ამბობენ ისინი, — არავის არ გავატანთ და ვარდუვალი დაერქმევაო. და მოდის ჯილდო ჯილდოზე. ყოველ კვარტალში 150.000 მანეთის მიღება ხუმრობა ხომ არ არის!

დიახ, ხუმრობა არ გახლავთ. არც ტრამვაელთა დაუღალავი შრომაა ხუმრობა, მაგრამ „ნიანგი“ მაინც ხუმრობის გუნებაზეა, რადგან ტრამვაელთა შეხვედვარეს ცრემლნარევი სიცილი ნამდვილ, მხიარულ სიცილად შეეცვალა და გარდამავალ დროშას — ტრამვაელებს რომ გარდუვალად ხელთ უკავიათ, მხიარული გულით მიესალმება.

ნიანგის დავალებით 8. ივანოვი

ჩვენი სოფელი სურათები

ჩვენი სოფლის სურათია: აქვე, ღიბის მთების ახლო, სახედიდან თქვენი შრომის გვიროსა სამშობლო და სამოსახლო.

სრანს, ტექნიკას დაეუფლენ პრაქტიკულად, განა მიაღწიოთ, ღორებსაც კი მიიღწიან დიდ-დილობით მოტოციკლით!

განა აქაც სპორტსმენები შევხვდით და ჭიდილია! — უცაბედი შეხვედრაა და შარაგზის იდილია...

მე მგონია, თავისთავად შედგნენ ცელოსიძეები, ესმით გულთა საუნარო, გულთა ჩუმი იმედები...

სულგუნი და ჭყინტი ყველი ამ სოფელში უნდა ნახოთ. საქონელი საგანგებოდ გალმა დაჭყაეთ საბაბაზო!

რომ ძროხები არ დალაღონ, თავიდანვე დაწესეს — და მინდვიდან მოსამწველად ატბოებით მოჭყაეთ მწყემსებს.

ნია - ნია!

ფერმის გამგემ ამ კვარტალში ახალ შედგეს მიაღწია — რადიოთი გადასახვა თავის ქათამებს: ნია-ნია!

თვითმფრინავით ჩავვიყრილა, როგორც ზეკით მონაბურჩა, ფერმის გამგემ ახლებულად დააპურა ქათმის ფერმა!

თუმცა მათი სარბიელი ახლაც ისევ სიმინდია, — მამა-პაპურ სილუსჭირის სტოლებზე და წინ მიიღიწ!

რომ გამოვიდნენ ერთად ხოლმე, გული შტერსაც ტკივა შურით, სათოსნედღ ისწრაფიან „პიბელით“ და კრმანჭულით!

მაცე მოვა შემოვლომა, გაჩაღებმა ქორწილები, გოგონებც ფრთებს აშლიან, შინ რომ სხედან შორჩილებით...

ალუღებმა შაბის გულს მოლოინის ბოლო დილით, — გზას კი არა — ტას გახედავს მაცერიონის მოლოინით...

ლამით, როცა ფშავის მთებში სიბ-
ნელე ჩამოწვება, მალაროს-კარის ეკ-
ლესიის გუმბათში პატარა შუქი ჭია-
ტობს.

ირგვლივ მყუდროებაა, სიბნელე, ხე-
ვებში ჩანჩქერების ხმაური ისმის და,
როგორც ვაჟა იტყოდა, გორით-გორს
ბუვი გასძახის.

გუმბათში კი ხან ჩაქრება შუქი, ხან
აპარბალდება და თუ ამ სანახაობას
შეესწრო ხევსურეთს მიმავალი ორიოდ
მგზავრი, მათ შორის ცნობისმოყვარე
მუსაიფი იწყება.

— აბაიმე, მგელიკაუ! რაი ას იმ
გუმბათშია?

— რისად უბნობ?

— იმისად რომა, საყდრის გუმბათში
ანათებს!

— მასკვლავ იქნების!

— მასკვლავ რისად იქნების ამ სიბ-
ნელეშია? მასკვლავ ცაშია, სინათლე კი
გუმბათში ელავს!

— მაშინ ავსულ იქნების! უქმ ეკლე-
სიაში ეშმაკ დაიბუღებდის.

— ეგრ თუა?

— ეგრ იქნების!

და მგზავრები აჩქარებული ნაბიჯით
გასცდებიან მალაროს-კარის ეკლესიას,
რომ ხევსურეთში „აშბოვ წაიღონ“.

დილით, როცა ფშაველი კოლმეურ-
ნები სისხამზე გვერდს ჩაუვლიან იმა-
ვე ეკლესიას, გუმბათიდან რაღაც გაბ-
მული ლულუნი მოისმის:

— გეუყრებისა? მტრედის ლულუნი
ისმის!

— კარგ ლიშანს უბნობენ; თუ მტრედ
ლულუნებს—მკვიდრ ამინდ იქნებისო!

— ეგრ თუა?

— ეგრ იქნების!

მაგრამ აი, მათ მოწაფეები წამოეწე-
ვიან და საუბარში ჩაერევიან:

— სადაურ მტრედზე უბნობთ?

— ამანდაურზე—გუმბათში რომ ლუ-
ლუნებს!

მოწაფეები ტაშს შემოჰკრავენ და
მხიარულად აკუჭკუჭდებიან!

— აბაიმე, კარგ მტრედ გინახავთ!
ძან ლულუნებს.

— ფანდურზე ლულუნებს, ძველ სამ-
ღვეროს დაიმღერის!

— რას დაგვცინითაც ახალ-უხლებო!
მტრედ ფანდურზე როგორ დაიმღერს?

— გულმოსულად ეუბნებიან ხნიერნი.

— ჰა, ჰა, ჰა!— კუჭკუჭებენ მოწა-
ფეები, — ფანდურიან მტრედ, ფანდუ-
რიან მტრედ!..

— რად იცინითა ბალებო!

— იმად, რომ გუმბათში ტრედ არ
ლულუნებს.

— მაშ რაი ლულუნებს?

— ეგ ჩვენ აგრონომ ღიღინებს!

— რომელ აგრონომ?

— მალაროს-კარის აგრონომი?
— აბაიმე, ჩვენ სასაოფლო საბჭოს
აგრონომს უბნობთა?

— ჰოდე!

— სიკო წითლიძესა?

— იმასა!

— საცოდავ, გაგიჟდა განა?

— რაით უნდა გაგიჟებულყო?

— აბა რაი უნდა გუმბათშია?

— რაი ქნას, სხვა ილაჯ არა აქვს!

და აქ იწყება ამბავი, რომელიც სა-
საცილო სულაც არ არის.

* * *

ის. ვინც ამჟამად მალაროს-კარის
ეკლესიაში „ლულუნებს“ — ნამდვილად
გახლავთ ამავე სოფსაბჭოს აგრონომი
სიკო წითლიძე. ჩვენ თავდებად ვუდ-
გებით, რომ ის არც მტრედია და არც
ავსული, მაგრამ დევნილი სულივით კი
დაძრწის და დაეძებს თავშესაფარს.

— რატომ და რისთვის?

სულ უბრალო მიზეზით:

როცა სიკო წითლიძე რაისაბჭოს აგ-
რონომად დანიშნეს, მას ბინას შეპირ-
დნენ.

— დროებით აქ, საბჭოს ოთახში იყა-
ვი, შემდეგ კი შესაფერ ბინაში მოგათავ-
სებთო, — გამოუცხადეს. „დროებითი“
დრო გავიდა და მას საბჭოში უთხრეს:

— იცი რა, ჩემო ძმაო? ეგ ოთახი
საბჭოს სჭირდება, აიკრიფე ბარგი-
ბარხანა!

ადგა წითლიძე და ისევ დროებით
შეეფარა საეკიმო უბნის აივანს. სანამ
შეეძლო გაუძლო იქ სიცივეს, მერე იქი-
დანაც გაიქცა. სადღაც ოთახში შეეკე-
დლა. იქიდანაც გამოაძევეს და აი,
ბოლოს მიაგნო „მყუდრო ნაფთსაყუ-
დელს“. მიიღვა კიბე და აცოცდა ეკ-
ლესიის გუმბათში. იქ ჩალა-ბულა მია-
ფარა და ბინა დაიღო.

და როცა საზოგადო აგროტექნი-
კის გატარებისათვის მუშაობით დაღ-
ლილი ბრუნდება თავის გუმბათში, იქ
გამვლელებს ხან მტრედად ეჩვენება,
ხან ავსულად.

აი, მთელი გაუგებრობის სათავე!

მართლაც სასაცილო იქნებოდა კა-
ცის ასეთი მდგომარეობა, რომ ის საწ-
ყენი არ იყოს! აქ, მინდიას სამშობლო-
ში, სადაც ბუნებასთან ყოფნით გამი-
სნებულ ფშაველს ფოთლისა და ბალა-
ხის გულისტკივილიც კი ესმოდა და
მათ დასაცავად ზრუნავდა, განა საწ-
ყენი არ არის, რომ ამ ბალახების, ამ
მცენარეების დამცველი ოსტატის გუ-
ლისტკივილი არავის ესმოდეს?

მოდო და ნუ იღუღუნებ ასეთ მდგო-
მარეობაში!

ნახ. ა. კანდელაკისა

1918

R. Schumann

1950

R. Schumann

ახალგაზრდა ფრანგი: ეს ორი პორტრეტი განა ერთ შუმანს გამოხატავს?
 მოსუცი: რა თქმა უნდა. 1918 წელს იგი კაიზერის არმიის ოფიცერი იყო და საფრანგეთის წინააღმდეგ იბრძოდა.
 ახალგაზრდა ფრანგი: დღეს კი ამ უჯიშოს და თავისთავის მოლაღატეს ჩვენი ეროვნული ინტერესები სურს დაიცვას?!
 მოსუცი: რატომ თავისთავის მოლაღატეს! რობერ შუმანი — მინისტრის პორტრეტი იყო იმ საქმეს აკეთებს, რასაც გერ-
 მანულ კასკით აკეთებდა...